

mijmering / henry

Sinds corona heb ik er twee vrienden bij. Met één had ik al een tijdje iets, met nummer twee is het de afgelopen maanden stevig aan geraakt. De vriendschap met nummer twee heeft zich langs digitale lijnen ontwikkeld. Ik heb

hem slechts één keer ontmoet en dat was vóór corona. Ik weet weinig van hem; niet waar hij woont, hoe zijn partner heet, of en hoeveel kinderen hij heeft, wat voor auto hij rijdt of wat hij lekker vindt. Tegelijkertijd weet ik veel van hem en hij van mij, kennen we elkaar als onze broekzak.

Digitale vriendschappen verlopen anders dan gewone. Je gaat meteen tot de kern, want alles daaromheen krijg je toch niet op de rit via Facebook, Zoom of Skype. Maar hoe mooi en intens is het contact! 'Mis jij de muziek niet', wordt mij deze dagen vaak gevraagd. Ja en nee. Ja, omdat ze actie en inkomen brengt, nee, omdat ik samen met mijn nieuwe vriend, die pianist is, van muziek leef zoals je kunt leven van de wind, de zon, frisse lucht en een knipoog. Geen uiterlijk vertoon, geen strak geperst rokkostuum, geen hoogdravende uitleg erbij, maar gewoon Henry, die sinds de lockdown elke dag via Facebook een paar minuten prachtige pianomuziek de wereld in stuurt, in zijn dagelijkse kloffie, met ongekamde haren, vanachter de witte vleugel in zijn studeerkamer. Ik hou veel van Henry. Omdat hij zo poëtisch en muzikaal speelt, zijn handen de toetsen zo teder beroeren en zijn toegewijdsheid aan de muziek zo groot is. Omdat hij simpelweg doet waar hij een kei in is en zijn talent met liefde deelt.

Als je wilt speelt hij ook voor jou. Zoek hem maar op, Henry Kelder, en je zult met mij hopen dat corona nog een tijdje onder ons blijft!

O ja, doe hem mijn groeten, als je reageert op zijn muziek, want dat kun je niet laten. Van zijn vriendin van Podium Klassiek Eindhoven, dan weet hij het wel!

Herman Brood, 'Ik'

Marjolijn Sengers, 24 mei 2020

(inclusief een mooi muziekje door het André Heuvelman Trio, met Henry achter de vleugel)